

Sygnatura akt VI Ka 204/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **29 kwietnia 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Ficek

Protokolant Marzena Mocek

przy udziale przedstawiciela Komendy Miejskiej Policji w G. młodszego aspiranta A. C.

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2014 r.

sprawy **L. P.** ur. (...) w miejscowości W.,

syna J. i H.

obwinionego z art. 87§1 kw i art. 97 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 20 stycznia 2014 r. sygnatura akt VI W 249/13

na mocy art. 437 kpk i art. 438 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, art. 634 kpk w zw. z art. 119 kpw

1. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 1 odnośnie wykroczenia z art. 87 § 1 kw oraz punkty 2 i 3 tego wyroku i sprawę obwinionego L. P. o czyn z art. 87 § 1 kw przekazuje Sądowi Rejonowemu w Rudzie Śląskiej do ponownego rozpoznania;

2. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- za czyn przypisany obwinionemu w punkcie 1 kwalifikowany z art. 97 kw na podstawie tego przepisu wymierza mu karę grzywny w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych;

- w punkcie 4 ustala wysokość zryczałtowanych wydatków postępowania na kwotę 100 (sto) złotych;

3. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

4. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych i wymierza mu jedną opłatę za obie instancje w kwocie 30 (trzydzieści) złotych.

Sygn. akt VI Ka 204/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2014 roku sygn. akt VI W 249/13 Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej uznał obwinionego L. P. za winnego popełnienia zarzucanych mu dwóch wykroczeń z art.87 § 1 kk oraz z art.97 kw i za to wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 złotych. Nadto orzekł wobec obwinionego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów

mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 miesięcy, zobowiązał go do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych i obciążył go kosztami postępowania.

Od tego wyroku apelację wywiódł obrońca obwinionego. Zaskarżył orzeczenie w całości i zarzucił mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wyroku, polegający na przyjęciu, że obwiniony dopuścił się zarzucanych mu czynów;
2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że obwiniony kierował pojazdem w stanie po użyciu alkoholu;
3. naruszenie zasad sporządzania uzasadnienia wyroku polegający na braku dokładnego, precyzyjnego, rzeczowego wyjaśnienia, jakie okoliczności Sąd uznał za udowodnione, a jakim nie dał wiary;
4. zaniechanie wyjaśnienia przez Sąd wszelkich aspektów i wątpliwości sprawy.

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o zmianę wyroku Sądu Rejonowego i umorzenie postępowania, ewentualnie o uchylenie tego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje:

Wywiedziona apelacja okazała się zasadna częściowo, a mianowicie w zakresie dotyczącym wykroczenia z art.87 § 1 kw. Nie zasługiwała natomiast na uwzględnienie odnośnie czynu z art.97 kw.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że obwiniony L. P. podczas parkowania swojego pojazdu marki N. (...), cofając samochód najechał na zaparkowany w pobliżu pojazd marki A. (...), czym spowodował kolizję drogową. Z całą pewnością nie do przyjęcia są tłumaczenia obwinionego z rozprawy, że dozwolone jest parkowanie przy innym pojeździe w taki sposób, by samochody stykały się zderzakami (k.47v.). Skoro na skutek cofania pomiędzy pojazdami doszło do kontaktu, samochód obwinionego był w ruchu, zaś pojazd pokrzywdzonej stał zaparkowany, nie może być mowy o prawidłowym wykonaniu manewru parkowania. Jeśli uwzględnić, że pojazd pokrzywdzonej przed kontaktem z pojazdem obwinionego nie miał żadnych uszkodzeń, zaś w momencie przyjazdu funkcjonariuszy Policji samochody stykały się zderzakami (zeznania M. D. k.65 i treść notatki urzędowej k.3), a następnie w wyniku oględzin policjanci ujawnili na samochodzie A. (...) zarysowanie tylnego zderzaka w jego środkowej części (k.7), to Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że stwierdzone uszkodzenie to wynik niewłaściwego parkowania-cofania pojazdu przez obwinionego. Nie jest zatem tak jak wskazał apelujący, że ustalenie o najechaniu jednego samochodu na tył drugiego opiera się jedynie na oświadczeniu pokrzywdzonej. Co się zaś tyczy tego, że w notatce urzędowej wskazano, iż nie stwierdzono żadnych widocznych uszkodzeń, to trzeba pamiętać, że było to pierwsze wrażenie policjantów bezpośrednio po cofnięciu pojazdów, a przed szczegółowymi oględzinami, które potwierdziły niewielkie uszkodzenie na samochodzie marki A. (...). W przedstawionych realiach sprawy dowolne są i te twierdzenia apelującego, że być może inny samochód wcześniej parkował za samochodem pokrzywdzonej lub inna osoba prowadziła pojazd pokrzywdzonej i nieprawidłowo zaparkowała. Nie przeczy też ustaleniom Sądu I instancji fakt, że zarysowany był tylko jeden pojazd i brak było lakieru pojazdu obwinionego na samochodzie pokrzywdzonej. Tłumaczyć to należy niewielkim zakresem uszkodzenia. Nie znajdując powodów do odmówienia wiary zeznaniom pokrzywdzonej A. G. należało za nią przyjąć, że wcześniej uszkodzenia nie było i wiąże się ono wyłącznie z niewłaściwym parkowaniem przez obwinionego.

Podsumowując tę część rozważań, Sąd odwoławczy nie miał wątpliwości odnośnie przypisania obwinionemu wykroczenia z art.97 kw.

Inaczej rzecz się ma z czynem z art.87 § 1 kw, czyli kierowaniem pojazdu w stanie po użyciu alkoholu. W tym zakresie należało zgodzić się z apelującym, że wywody Sądu Rejonowego są dowolne. Poza sporem jest, że pierwsze badanie stanu trzeźwości obwinionego nastąpiło o godzinie 22:41, czyli dwie godziny po dacie wskazanej w zarzucie wniosku o ukaranie. Obwiniony w swoich wyjaśnieniach był konsekwentny i cały czas podawał, że spożył alkohol w postaci piwa w domu, po tym jak zaparkował samochód. Zdążył wypić jedno całe piwo i trochę drugiego, gdy pojawił się sąsiad z

drugiej klatki w sprawie zaparkowanego pojazdu. Sąd Rejonowy przyjął, że skoro u obwinionego zakończona była faza wchłaniania alkoholu z przewodu pokarmowego i występowała już faza eliminacji alkoholu z organizmu, to obwiniony musiał alkohol spożywać wcześniej. Twierdzenie to wręcz razi swoją dowolnością, gdyż nie zostało niczym poparte. Ma rację obrońca, że wchłanianie alkoholu do krwi może odbywać się z różną szybkością, zaś Sąd I instancji powinien poprzeć swoje stanowisko wiedzą specjalistyczną. Zasadny zatem stał się wniosek powołania w sprawie biegłego, który w oparciu o wyniki badań stanu trzeźwości obwinionego oraz na podstawie jego wyjaśnień dotyczących ilości spożytego alkoholu, jego rodzaju, czasu spożywania piwa, wagi ciała, spożywanych posiłków, ewentualnie zażywanych leków i stanu zdrowia, ustali czy obwiniony alkohol spożywał przed godziną 20:40. Jest to dla sprawy kwestia zasadnicza, do tej pory należycie niewyjaśniona i stąd w zakresie tego zarzutu zaskarżony wyrok nie mógł się ostać.

W konsekwencji Sąd odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok w punkcie 1 odnośnie wykroczenia z art.87 § 1 kw oraz punkty 2 i 3 tego wyroku (dotyczące środka karnego związanego z zarzutem prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie po użyciu alkoholu) i sprawę obwinionego L. P. o czyn z art.87 § 1 kw przekazał Sądowi Rejonowemu w Rudzie Śląskiej do ponownego rozpoznania. Sąd ten w ponownym postępowaniu jest zobowiązany dokładnie przesłuchać obwinionego na okoliczności dotyczące spożytego alkoholu. Ile dokładnie wypił piwa, o jakiej zawartości alkoholu było to piwo, o której godzinie rozpoczął i zakończył spożywanie alkoholu, czy spożywał w tym czasie posiłki, jeśli tak o której godzinie i co jadł, ile waży, czy jest osobą zdrową, czy zażywał wówczas jakieś lekarstwa. Następnie dopuści dowód z opinii biegłego, który rozstrzygnie w oparciu o materiał dowodowy zebrany w sprawie, a zwłaszcza wyniki badań obwinionego alcosensorem i alcomatem, czy obwiniony przed 20:40 spożywał alkohol czy też dopiero po przyjeździe do domu. Nie ma potrzeby słuchania ponownie świadków zdarzenia. Sąd Rejonowy może poprzestać na ujawnieniu zeznań tych osób.

Jak wyżej wskazano, w zakresie czynu z art.97 kw apelacja obrońcy nie zasługiwała na uwzględnienie. Dlatego konieczna stała się zmiana zaskarżonego wyroku. Za wykroczenie z art.97 kw Sąd odwoławczy wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 50 złotych. Jest to kara adekwatna do popełnionego czynu, jego społecznej szkodliwości, a zwłaszcza do niewielkiego uszkodzenia - zarysowania pojazdu pokrzywdzonej. Jest to wystarczająca represja, by obwiniony na przyszłość ostrożniej i uważniej wykonywał jako kierowca manewr cofania-parkowania. Ponieważ w kwocie wydatków w wysokości 120 złotych zawiera się ryczał za badanie zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem elektronicznym w wysokości 20 złotych, a w tej części sprawa nie została rozstrzygnięta, należało w punkcie 4 zaskarżonego wyroku ustalić wysokość zryczałtowanych wydatków postępowania na kwotę 100 złotych.

Podstaw do innych zmian zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy nie stwierdził i stąd w pozostałej części wyrok ten utrzymał w mocy. Na zasadach ogólnych - art.634 kpk w zw. z art.119 kpw - obwinionego obciążył zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 50 złotych i wymierzył mu jedną opłatę za obie instancje w kwocie 30 złotych.